

DRAGOTIN KETTE SKOZI PESMI

Dragotin Kette je resnično, kljub zgodnji smrti, pustil vidne sledove v slovenski moderni.

Že ob prvem branju Kettejevih pesmi se začuti njegova globoka povezanost z naravo, saj skoraj v vsaki pesmi navaja primere iz narave. V pesmi Jagnjed nam te primere navaja celo tako slikovito, da se nam griči kar izrišejo pred očmi.

Prav nič ne presenetijo sonetne oblike, saj se preko njih najlažje izpove notranje občutke. Iz pesmi Na trgu se hitro razbere neuslišana ljubezen do Angele, ki je mogoče celo malo podobna neuslišani ljubezni Prešerna do Primičeve Julije.

Prav ta ljubezenska tematika se kaže tudi v mnogih drugih pesmih. V pesmi Pijanec je izražen motiv, da je najboljšo zdravilo za neuslišano ljubezen, vino.

Po drugi strani se v pesmih čuti Kettejeva močna osebnost, saj se nekaterih vprašanj loteva zelo preiščeno.

Spomini nam nazorno razkrijejo razmišljanje, da neka slepa ljubezen le ni tisto pravo čustvo, ampak je treba ohraniti dostojanstvo.

V pesmi Moj Bog gre z razmišljanjem še nekoliko naprej in postavi tezo o vse mogočnem Bogu (o prvotni moči), vendar je začetiti kritiko do vere kot inštitucije, saj je mnenja, da mora vsak posameznik spoznati, kaj je to Bog, sam.

Kettejevo dokončno razočaranje nad svetom se kaže predvsem v pesmih Na očevem grobu in Melanholične misli.

Porodi se mu misel, da življenje zanj res nima več smisla, saj je v njegovi duši le še žalost. Pesem Melanholične misli zaključuje že kar tragično z besedami »Zdaj visi na veji tam«.

Ob branju Kettejevih pesmi bralec dobi vtis, da je bilo Kettejevo življenje resnično večni boj. Razbrati se da, da mu res ni bilo nič podarjeno, vendar je bil in je še danes nekaj posebnega prav zaradi svoje izrazito močne osebnosti.